

Un viteaz încremenit

15 aprilie 2000

Gili Cârstea

În capitolul 14 al cărții sale, Ieremia descoperă ceva din suferința prin care trece Dumnezeu, în situația de mare criză spirituală a poporului Său:

„Spune-le lucrul acesta: Îmi varsă lacrimi ochii zi și noapte și nu se opresc. Căci fecioara, fiica poporului Meu este greu lovită cu o rană foarte usturătoare” (Ieremia 14,17).

Ieremia descrie, în cuvinte pline de simbolism, felul de manifestare al acestei foarte usturătoare răni. „Cei mari trimit pe cei mici să aducă apă, dar cei mici, când se duc la fântâni, nu găsesc apă și se întorc cu vasele goale; rușinați și roșiți, își acopăr capul. Pământul crapă, pentru că nu cade ploaie în țară, și plugarii, înșelați în nădejdea lor, își acopăr capul” (vers. 3.4).

O adâncă percepție spirituală îl ajută pe Ieremia să vadă cauza reală a suferinței prin care trece poporul:

„Tu, care ești nădejdea lui Israel, Mântuitorul lui la vreme de nevoie, pentru ce să fii ca un străin în țară... De ce să fii ca un om încremenit, ca un viteaz care nu ne poate ajuta?” (vers. 8.9).

Expresia noastră pentru „un om încremenit, un viteaz care nu poate ajuta” este statuie. Sunt foarte puține orașele lumii care nu au cel puțin o statuie. Oamenii vor să cinstească memoria eroilor lor, a oamenilor de stat sau a întemeietorilor de neam, ridicându-le o statuie. La anumite aniversări, la aceste statui se depun coroane de flori, se intonează imnuri, se țin discursuri despre faptele de vitejie ale eroului sau se păstrează momente de tăcere. După terminarea sărbătorii, statuia rămâne „un om încremenit, un viteaz care nu ne poate ajuta.”

Ieremia deplânge faptul că Mântuitorul lui Israel a devenit o statuie în mijlocul poporului Său. Ei onorau acest nume drag în fiecare sabat, îi cântau imnuri, rememorau faptele Lui de vitejie în istoria strămoșilor lor și Îi aduceau jertfe și ofrande. Dar după terminarea sărbătorilor, El nu era pentru ei altceva decât o statuie, un viteaz care nu poate ajuta. Din această cauză Israel era greu lovit, căci rana usturătoare avea cauze mai profunde, dincolo de înțelegerea superficială a poporului. Ei se mirau de seceta din țară, dar așteptau ajutor de la o statuie. Acesta

era cel mai teribil gen de idolatrie, cel mai greu de depistat și de recunoscut, cel mai greu de enunțat, iar el a marcat toată istoria lui Israel.

Ieremia percepe acest lucru și strigă disperat: „De ce să fii ca un om încremenit, ca un viteaz care nu ne poate ajuta?”

Noi am putea să-i răspundem astăzi lui Ieremia așa: Poporul tău a crezut că Sanctuarul, cortul întâlnirii, a fost ridicat pentru ca Dumnezeu să poată sta ascuns, în întuneric, izolat de oameni. Voi nu ați înțeles că el era o parabolă prin care Dumnezeu dorea să vă explice că El dorește să locuiască în fiecare dintre voi, așa cum locuia în templu. Crezând că El este mulțumit dacă o dată pe an aduceați la templu un miel de jertfă, voi ați împiedicat și refuzat planul lui Dumnezeu cu voi. Din această cauză templul a rămas un monument, iar Dumnezeu a devenit pentru voi o statuie, un viteaz încremenit.

În lumina înțelegerii adevărului despre sanctuar, care este „temelia credinței advente,” acesta ar fi un răspuns corect la nedumerirea lui Ieremia. Dar dacă ne-ar întreba el pe noi despre generația noastră, ce i-am putea răspunde?

Nu Îl laudăm și noi săptămânal pe Domnul, studiind toate faptele Lui de vitejie din trecutul îndepărtat? Nu cântăm și noi, ca și ei, imnuri de laudă, slăvind puterea Lui cea mare, din trecut? Nu aducem și noi darurile noastre la templu, ca o recunoaștere a faptului că apreciem jertfa Lui pentru noi, cea de acum 2000 de ani? Ei L-au izolat pe Dumnezeu în sanctuarul pământesc, dar nu am făcut și noi același lucru, izolându-L în sanctuarul ceresc? Nu Îl onorăm și noi frumos cu gura, deși El este departe de inima noastră?

Noi putem, ca și ei, să nu recunoaștem că ne închinăm unei statui, dar oricine poate vedea că „nu cade ploaie în țară.” Și acum „cei mari trimit pe cei mici” să aducă apă, dar fântânile sunt goale ca și atunci, iar mult așteptata și dorita ploaie târzie nu poate cădea până nu vom înțelege corect adevărul glorios al curățirii sanctuarului, moștenirea noastră denominațională.
